

Prológ

Jordan Kovačević sa rozhodoval, čo neznáša väčšmi: svoju prácu alebo počasie. Potil sa zavretý v policajnom aute, ktoré odstavili na výpadovke za Splitom, a pozoroval pritom kolegu Radeho. Ten jednou rukou vyjedal balík čipsov, zatiaľ čo druhou si špáral v nose. Hoci Jordan prácu doprava ná nenávidel, tušil, že v ten deň to vyhrá počasie. Už teraz mu bolo v aute bez klimatizácie pekelné horúco. Od rána páľilo slnko a na stanovisku mali zostať aspoň do jednej. Dovtedy sa upečie.

V takých chvíľach rozmýšľal, či mu to vôbec ešte stojí za námahu. Vždy túžil stať sa policajtom, no v predstavách ochraňoval dobrých ľudí a zatváral zločincov. V skutočnosti namiesto toho vyberal pokuty a poučoval nervózných vodičov o dopravných predpisoch. Vybavoval sa so špekulantmi, ktorí mali tisíc výhovoriek, prečo prekročili rýchlosť, nemajú lekárničku alebo ignorovali značenie. To bol ešte ten lepší prípad. Väčšinou len vysedával v aute, potil sa a čakal. Napriek tomu, ako veľmi sa mu robota sprotivila, naďalej do nej dával maximum. Dúfal, že dobré výsledky ho raz posunú na lepšie miesto.

Hľadel na Radeho a usúdil, že ho čaká ďalších päť hodín utrpenia predelených obedovou prestávkou. Vtedy okolo

nich preletelo terénne auto so slovenskou poznávacou značkou. Jordan zbystril pozornosť. Naštartoval. Vyrzil vpred.

Zaskočený policajt na mieste spolujazdca na seba prevrátil balíček čipsov. Našťastie väčšinu stihol predtým zjesť. „Do riti s tebou! Čo vyvádzaš?“

Jordan ukázal pred seba. „Je tu deväťdesiatka a on ide aspoň stotridsať.“

„Nemáš čo vyrážať! Povolil som ti to?“ rozčuľoval sa Rade ďalej.

Mladý policajt len mávol rukou. Radšej zapol sirénu, aby ho nemusel počúvať. Auto, za ktorým sa naháňal, konečne zastalo pri krajnici. Spokojne pozrel na kolegu. „Chceš to prevziať?“

Rade si len odmietavo prekrížil ruky na hrudi a ešte od neho odvrátil pohľad, a tak Jordan vystúpil. Naznačil vodičovi, aby stiahol okienko. Ten sa na neho pokúsil zapôsobiť základmi chorvátčiny: „Dobar dan, u čemu je problem?“ *Dobrý deň, v čom je problém?*

„Govorite li hrvatski?“ *Hovoríte po chorvátsky?* čudoval sa Jordan. Ešte raz skontroloval ešpézetku, zastavil predsa niekoho zo Slovenska.

Vodič ho však rýchlo vyviedol z omylu. „Len trochu.“

Jordan nahlas vzdychol. Nemal rád turistov, ktorí sa tvárili, že sa dohovoria so základnými frázami. Tento to vyhrá nad otravnou prácou aj horúcim počasím. Prečo ho vlastne zastavil? Musel prejsť do angličtiny: „Vodičský preukaz a doklady od auta.“

Vodič sa nemotorne prehraboval v priehradke spolujazdca. Pôsobil dezorientovane. Jordan si všimol škrabance na krku. Naklonil sa bližšie, aby si ho lepšie obzrel. Zacítil alkohol. „Pili ste?“

Muž sa zasmial. Otočil sa k nemu, doklady mu stále nepodával. „Vyzierám strašne, čo?“

Jordan až teraz spozoroval kruhy pod očami a modrinu na líci. Vyzeral ako po noci strávenej v bare, ktorá sa skončila veľkou bitkou. „Vystúpte z auta.“

„To nebude nutné,“ presviedčal ho vodič. „Som policajt.“

Dopravák nemal rád ani strážcov zákona, ktorí sa oháňajú služobným preukazom iba vtedy, keď sa ocitnú v problémoch. „Vystúpte!“ zopakoval dôraznejšie. Muž sa ošival. Nestihol počúvnuť jeho príkaz, schmatol ho cez otvorené okno a zároveň sa rozkričal na kolegu: „Rade, Rade, poď sem!“

Nižšia verzia policajta vybehla zo služobného auta.

„Už budem dobrý,“ sľúbil vodič a dobrovoľne vykročil na cestu.

„Čo vyvádzaš?“ stále nechápal Rade.

„Prehľadaj auto,“ prikázal Jordan kolegovi, „či tam nemá načatú fľašu.“

Zatiaľ čo Rade siahol po cestovnej taške pohodenej na zadnom sedadle, Jordan nútil zadržaného vodiča do dychovej skúšky. Vtedy však z kľbka špinavého oblečenia Rade vytiahol zakrvavenú košeľu. „Čo do riti...“

Jordan schoval tester na alkohol a tasil služobnú zbraň.

„To je nejaké nedorozumenie,“ tvrdil vodič.

Dopravák mu naznačil, aby mlčal. „Pozri sa do kufra.“

Rade prešiel ku kufru a otvoril ho. Vzápätí vykrikol: „Boha!“

„Čo?“ chcel vedieť Jordan.

Jeho kolega len civel s vydeseným pohľadom.

Jordan vykročil k autu, aby sa sám pozrel do kufra. Vnútri ležala žena. Zakrvavená a nehybná mŕtvola poskladaná v neprirodzenej polohe do kľbka, z ktorého trčala ovísajúca hlava a jedna noha. Mala rozbité čelo, krv tečúca z rany dávno zaschla a držala na koži prilepené chuchvalce vlasov. Tie sa zachytili aj v diere na líci, ktoré bolo naprieč nepekne rozťaté.

Vodič sa k nim chcel priblížiť, no to už obaja na neho vytiahli pištoľ. Jordan počul splašený tlkot vlastného srdca. Bol ohromený. Na okamih nevnímal Radeho, ktorý niečo kričal. Roztrasene mieril na vodiča. Ten si s rukami za hlavou kľakol na vozovku. Zatiaľ čo mu Rade nasadzoval putá, Jordan sa nedokázal pohnúť. Vtedy si uvedomil, že radšej zostane dopravákom.

4. júla 2016

Ante Zorić patril k vášnivým bežcom. Lesopark Marjan navštevoval aspoň štyrikrát do týždňa, tradičným trasám sa však širokým oblúkom vyhýbal. Mal rád výzvy. Vždy namieril do strmého svahu s ostrým stúpaním. Práve preskakoval zo skaly na skalú, keď ju zbadal: na okraji útesu vo výške nad ním stála krátkovlasá žena. Chudé ruky držala prekrížené na hrudi. Kývala sa spredu dozadu, akoby sa snažila prehupnúť cez okraj a skočiť. Nedovidel jej do tváre, a predsa mu čosi nahováralo, že sa v jej očiach lesknú slzy.

„Haló!“ mával rukami nad hlavou v snahe upútať jej pozornosť.

Nepočula ho. Neprítomný pohľad upierala do diaľky.

„Veď spadnete!“ kričal hlasnejšie, stále bez reakcie.

Ante sa rozhodol konať. Premeral si strmý terén a začal liezť. Cítil, ako mu v krvi stúpa adrenalín. Väčšmi, ako keď sa vystavoval nebezpečenstvu pri skákaní z útesu do mora. Tu šlo o cudzí život. Vyštveral sa na vrchol niekoľko metrov od nej. Ignorovala ho, aj keď ho už zrejme zbadala. Musela byť zúfalá, keď sa rozhodla takto skoncovať so životom. Aspoň to si mladý bežec myslel.

Ante sa cítil ako akčný hrdina z filmu. Posledné sekundy, teraz alebo nikdy. Rozbehol sa a skočil na ňu. V tej chvíli

sa k nemu konečne obrátila. „Čo to...“ zajachtala. Všimol si, že v náručí zviaza urnu. Už bolo neskoro, aby zaspätkoval. Sotil ju nabok a zvalil na zem. Z urny sa odklopilo veko, ona si udrela hlavu o tvrdú zem. Priľahol ju celou váhou. Keď k nemu dvihla tvár, ústami na ňu sťažka vydýchol. Do očí sa jej dostal piesok a prach. „Čo to stváraš?“ rozčuľovala sa.

„Prepáčte,“ jachtal. „Myslel som, že sa chcete zabiť.“

„Zlez zo mňa!“ vykrikla namosúrene, keďže prekvapený Ante ju stále tlačil k zemi.

„Prepáčte,“ opakoval, ako opatrne vstával.

Vtedy ho zo seba zhodila. Ako džentlmen sa čo najskôr pozbieral na nohy a ponúkal jej pomocnú ruku. Odstrčila ho od seba. Než sama vstala, rozhliadala sa okolo. Zbadala urnu, z ktorej sa vysypalo trochu popola. „Do riti!“ zanaďavala.

Ante sa opäť začal ospravedlňovať a bežal jej na pomoc. Žena ho od seba znova odstrčila silou, ktorá prekvapila aj športovca. Vekom sa snažila nabrať čo najviac prachu naspäť do urny, časť už však rozfúkal vietor.

„Mrzí ma to,“ ozval sa Ante, keď si privinula urnu k telu. „Môžem sa spýtať, kto...“

„Čo ťa je do toho?“

„Prepáčte, ja som naozaj nechcel.“

„To mi je hovno platné.“ Zazrela naňho, od hnevu jej trhalo kútikmi. „Vypadneš konečne?“

Ante otvoril ústa naprázdno. Pozrel sa z útesu a zvažoval, ako zlezie. Adrenalin, ktorý ho poháňal hore, sa mu zo žíl vytratil.

„Z druhej strany je to bezpečnejšie,“ ukázala prstom na miernejší svah.

Ante sa pokúsil o úsmev, akoby chcel prelomiť medzi nimi ľady, z ktorých mu behal po chrbte mráz zakaždým, keď sa ozvala. „Ďakujem.“

Žena to brala ako výsmech, ešte viac sa rozčúlila. „Radšej už padaj!“

Ante to konečne vzdal. Zatiaľ čo on schádzal nadol, ona sa postavila k útesu. Špičky jej presahovali cez okraj. Objímala v rukách zavretú urnu a čakala, kedy prídu slzy. Zavrela oči a vybavila si jej tvár. V spomienkach sa vrátila ku krásnym chvíľam, ktoré spolu zažili. Čakala ju doma po ťažkom dni v práci. Utešovala ju, keď jej bolo najhoršie. Ráno ju nežne prebúdžala. Je navždy preč. „Mia,“ zastonala a po zašpienených lícach sa jej valili dva cícerky slz. „Zostaneš v mojom srdci.“

Bola pripravená.

Otvorila veko a šmahom ruky vysypala obsah urny do diaľky. Prudký vietor sa náhle otočil a nafúkal jej popol rovno do očí aj do úst. Lepil sa jej na vlhké líca, zaslepil jej zrak. Zapotácala sa. Prázdnu urnu hodila na zem a znechutene pľula na všetky strany. Šúchala si oči, keď jej zazvonil telefón. Roztrasene ho vybrala z vrečka. Volali z práce. Nahnevane zdvihla: „Čo je?“ Mobil sa jej šmykol zo zaprášenej dlane, zošuchol sa k zemi a odtiaľ ďalej dolu strmým svahom.

„Kurva!“ hnevala sa. To bol tretí telefón, o ktorý prišla za posledných sedem mesiacov. Alebo žeby nie? Zdola sa po chvíli ozvalo zvonenie. Ešteže sa už poučila a kúpila si odolný model určený do terénu. Než zliezla zo skál, telefón striedavo vyzváňal a bol ticho asi štyrikrát. To znamená, že ju naozaj zháňajú.

„No?“ zdvihla konečne.

„Marija Ležović,“ ozvalo sa z druhej strany.

„Čo chcete?“

„Dopraváci za Splitom chytili muža, v kufri mal mŕtvu ženu.“

Marija patrila k tímu miestnej kriminálnej polície. Na

tomto prípade sa jej na prvé počutie nezдалo nič zaujímavé.
„No a? Nech to vezme niekto iný.“

„Vjeran je už tu, ale šéf si myslel, že...“

Keď spomenul meno jej kolegu, Marija náhle spozornela. „Čo je to za chlapa? Ten vrah.“

„Vraj policajt. Viac neviem.“

„Zastav Vjerana, nech ma počká,“ zložila telefón a zadívala sa do diaľky na more. Skrsla v nej iskierka nádeje.

Najprv si spomenul na chuť jej krvi. Prečo sa mu v mysli vynorila práve táto spomienka, keď sa snažil rozpamätať na všetko, čo sa medzi nimi stalo? Cítil ju v ústach celkom jasne. Horúcu a zľahka sladkastú. Vybavil si ju s natrhnutou hornou perou a širokým úsmevom. Vtedy sa zľakol, keď si uvedomil, že ju uhryzol. Smiala sa mu, lebo sa hanbil za to, čo spravil. Akoby ho k tomu chcela vyprovokovať. Odvtedy to urobila ešte mnohokrát. Posúvala jeho hranice a hanba, ktorú spočiatku cítil, postupne ustupovala. Vybaľoval si nepodstatné detaily ako túžbu, ktorú mala v očiach zakaždým, keď sa na neho vrhla. Alebo vôňu jej pokožky po milovaní. Či silu, ktorou ho dokázala zovrieť stehnami, akoby ho nikdy nechcela pustiť. Keď mu v mysli prebehol celý kaleidoskop pocitov, vnemov a podnetov, zostalo po ňom len to najpodstatnejšie - vedomie, že ju už nikdy nevidí živú. Za krátky čas spolu prešli takmer všetkým, a keď vedel, že je už koniec, hlavu mal plnú len toho zlého. Negatívne spomienky sa vytratili a po nich zostalo len to neuchopiteľné prázdno, ktoré človek cíti, keď o niekoho príde.

Jeho myšlienky prerušil kriminálny technik, ktorý si žiadal jeho pozornosť. „Otvori usta!“ *Otvor ústa!*

Nepočúval ho. Len na neho pozrel prázdny pohľadom, a tak technik zopakoval príkaz po anglicky.

Poslúchol a po chvíli pocítil, ako sa mu vrta vatovou tyčinkou na podnebí. Nepotreboval vysvetlenie toho, čo sa s ním práve dialo. Policajné postupy poznal dôverne, bral mu vzorky DNA. Následne siahol po nástroji pripomínajúcom pilník, druhou rukou ho chytil za zápästie a spod nechťov mu vyškrabal špinu, ktorá dopadla na priesvitný igelit. Technik ju starostlivo pozbieral do ďalšieho uzatvárateľného vrečka a odložil medzi ostatné dôkazy. Je v tej špine aj jej koža? Ak áno, čo to pre neho znamená?

Nemohol sa sústrediť. Myšlienky mu utekali pomedzi prsty. Strácali sa v chaose, ktorý sa mu rozvíril v hlave.

Technik ho prinútil zdvihnúť sa z obhliadacieho stola a postavil ho k stene. Nehanbil sa za svoje telo, no v tej chvíli mu prekážalo, že má na sebe len spodnú bielizeň. Cítil sa väčšmi odhalený, ako keby bol za iných okolností celkom nahý.

Technik vzal digitálnu zrkadlovku, aby ňou zhotovil niekoľko fotografií. Najprv to boli snímky celej postavy – spredu aj zozadu, akoby to bolo skúšobné fotenie začínajúceho modela. Potom fotil detaily: jazvy, modriny, škrabance. Keď skončil, ukázal na kôpku zvrškov, ktoré ho donútil predtým vyzliecť.

Aspoň sčasti sa mu uľavilo, keď sa mohol zasa obliecť. Naťahoval na seba rifle a v duchu ešte stále naivne dúfal, že je to iba zlý sen. Vtedy ho schytil druhý policajt. Pokrútil mu zápästie, aby ho dostal pod kontrolu, a vyvádzał ho na chodbu, skôr ako si stihol zapnúť nohavice.

Pochopil, že táto nočná mora sa ešte len začína.

10. februára 2016

Policajná hovorkyňa Denisa Krajčírová stála pred zrkadlom na dámskych záchodoch krajského riaditeľstva. „Zrkadielko, zrkadielko, povedz že mi, ktorá žena je najkrajšia v celej zemi?“ vyslovila nahlas rozprávkovú formulkú. Jej pokožka žiarila vďaka nedávnej návšteve solárka, ryšavé vlasy ráno hodinu stáčala do súmerných kučier. Čakal ju dôležitý obed. Nestretávala sa s nápadníkom ani s nikým z práce, ale s najlepšou kamarátkou. Ako to už býva, tie sú najkritickejšie.

S Ninou Hanákovou sa spoznali v televízii, kde začínali ako redaktorky. Z jednej sa rýchlo stala moderátorka počasia a druhá, aby jej nezávidela, čoskoro nato prijala hovorcovskú ponuku. Aj napriek tomu sa s Ninou sústavne porovnávala.

Vyšla zo záchodov. Stále so sebou nebola celkom spokojná. Nepomohla si. Vždy keď sa stretla s Ninou, cítila sa ako jej škaredšia sestra. Schádzala zo schodov a zbadala ju. Stála opretá o stenu a venovala sa mobilu. Patrila medzi ženy, čo sa nemusia vôbec usilovať, aby vyzerali dobre. Denisa mala chuť zrušiť dohodnutý obed. Rozmýšľala nad výhovorkou. Vtedy si ju už kamarátka všimla a mávala jej spod schodov, a tak nahodila silený úsmev a zišla za ňou.

„Ahoj, drahá,“ pozdravila ju Nina štebotavým tónom. „Vyzeráš super.“

„Neblázní, takto som ráno vstala,“ zaklamala Krajčírová, keď si vymenili bozky na líca.

Nina sa teatrálné zamračila. „Kde mám kyticu kvetov?“

„Čože?“ zľakla sa Krajčírová. „Narodeniny máš až v lete.“

„Žartovala som. Asi si ešte nepočula, že som nominovaná na televíznu cenu.“

„Za čo?“

„No koľko kategórií môžem ja obsadiť? Spevávajúca, nie?“

„Moderátorka roka?“ Denisa bola stále zaskočená. „Vedela som, že sa ti to podarí. Si prvá rosnička, nie?“

„Neviem, nesledujem to,“ tvrdila Nina.

„Tak čo, ideme to osláviť?“

„Obedom? Oslávime večer. Nechcela som to rušiť, tak som tu.“

Keď sa vybrali ku vchodu, práve do budovy vošiel Marek Wolf. Pozdravil a šiel ďalej, no Nina sa za ním obzrela. „Kto to bol?“

„Marek Wolf. Pricestoval minulý rok z Kanady, spomínala som ti ho,“ vysvetľovala jej Denisa.

„Ten, s ktorým si spávala?“

Krajčírová spojila pery do úzkej čiary. Zmienka o neúspešnom pomere na pracovisku jej rozhodne nepadla vhod. S Marekom sa začali stretávať krátko potom, ako nastúpil, no nedopadlo to dobre. Hoci sa snažila nájsť cez jeho posteľ cestu aj do jeho srdca, uzavrel sa pred ňou. „Ten.“

„Už chápem, prečo si bola z neho taká pať.“ Nina stála s naklonenou hlavou a sledovala Wolfa, zatiaľ čo on kráčal po schodisku, berúc dva schody naraz. „Patrí teraz niekomu?“

„Neviem a nezaujímam sa to,“ zaklamala Denisa.

„Takže si sa už cez neho dostala?“

Krajčírová pochopila, kam tým smeruje. „Nie dost na to, aby som ho teraz prenechala kamarátke.“

„Mhm,“ prikývla Nina. Sľúbila, že to nechá tak, no správala sa opačne. Počas obeda sa nechcela rozprávať o ničom inom ako o Wolfovi. Najprv sa snažila zistiť, prečo im to s Denisou vlastne nevyšlo, potom sa nenápadne pokúšala z kamarátky dostať povolenie, aby to s ním mohla skúsiť ona.

„Nezdá sa ti to trápne?“ čudovala sa Denisa.

„Nie,“ pokrútila Nina hlavou. „Len sa ho na mňa opýtaj. Ak prejaví záujem, daj mu moje číslo.“

„Však si ťa ani nevšímol.“

„Vymenili sme si pohľady, viac netreba.“

Tentoraz sa zasmiala Krajčírová. „Ako myslíš, bude to mega trápne.“

Denisa sľub nedodržala. Rozhodla sa, že Marekovi Ninu nebude spomínať. No bol to on, kto sa na ňu poobede pýtal, keď okolo seba prechádzali na chodbe. „S kým si sa to dnes vyparila?“

Denisa sa k nemu prekvapene otočila. „To bola moja kamarátka Nina.“

„Odkiaľ sa poznáte?“

„Z televízie. Moderuje počasie.“

Wolf si až vtedy uvedomil, že Ninu predtým už niekde videl. „A ja že odkiaľ mi je tá tvár povedomá.“

„Ty pozeráš počasie?“ začudovala sa Denisa.

„Jediný program, ktorý má zmysel,“ tvrdil Marek.

„Prečo sa o ňu zaujímaš?“

„Chcel som sa opýtať, či je zadaná, ale keď je to tvoja kamarátka, asi ti to bude nepríjemné...“

Krajčírová sa pokúsila o úsmev. „Prečo by mi to bolo nepríjemné?“ Snažila sa tváriť prirodzene, aj keď cítila, že sa jej krivia ústa. „S nami to nebolo vážne, no nie?“

Marek radšej mlčal.

Krajčírová vzápätí vytiahla mobil. „Nadiktujem ti jej číslo?“

4. júla 2016

Keď Marija dorazila na políciu, zamierila rovno do Vjernaovej kancelárie. Našla ho stáť nad stolom. Opieral sa oň päťami a očami študoval nejaký dokument. Nedvihol k nej pohľad, akoby ju najprv ani neregistroval. Na sekundu sa zľakla. Nevedela odhadnúť, v akom stave ho zastihla. Vždy bol veľmi pokojný, no po tragických udalostiach minulého

roka upadol až do apatie. Nezáležalo mu na ničom a najviac sa to prejavovalo v práci. Mohol to zmeniť nejaký prípad? Marija už nedúfala, ale keď jej volali z dispečingu, prebrala sa v nej zabudnutá nádej.

„Konečne,“ ozval sa Vjeran po chvíli namiesto pozdravu. „Máme nový prípad.“

„Ja mám voľno,“ ohradila sa Marija, váhavo stála na prahu.

„A predsa si tu.“ Všimol si, že je celá špinavá. „Čo si stvárila?“

„Liezla som na skaly,“ zaklamala. Nechcela ho zaťažovať vlastnými problémami, aj keď kedysi by bol on prvý a jediný človek, ktorému by sa zdôverila.

„Ver mi, toto je lepšie,“ presviedčal ju Vjeran.

Marija konečne zavrela dvere a vošla do kancelárie. „Tak o čo ide?“

Od vzrušenia len zajachtal. Vyšiel spoza stola, aby podal kolegyni poznámky. Potkol sa o roh. Všimla si, že sa mu zachvela ruka. Aj pohľad, hoci ho teraz upieral priamo na ňu, mal akoby neprítomný. Mal masťné vlasy a na sebe prepotené tričko, v ktorom ho videla už včera. Žeby v noci nespál doma? „Pil si?“

Zvraštil čelo. „Nie som opitý, ak sa pýtaš na to.“

Jeho odpoveď sa jej nepozdávala. Podišla k nemu bližšie a zacítila alkohol. „Mám ťa poslať fúkať?“

„Možno som mal pohárik,“ priznal Vjeran, vyhýbajúc sa pohľadu, ktorý ho prevítaval skrz-naskrz. „Ale už som triezvy.“

Stále si ho premeriavala. Aj keď nevyzeral najlepšie, uznala, že je pri zmysloch. „O aký prípad ide?“

„Za mestom zastavili dopraváci turistu zo Slovenska. V kufri našli mŕtvu ženu. Podľa všetkého je to policajt.“

Marija zostala zaskočená. „Zahraničný poliš? To smrdí prúserom. Kde je teraz?“

„Vo vypočúvačke, kde inde? Preto som ťa zháňal, nechcel som začať bez teba,“ odvetil Vjeran.

„Milé od teba,“ uškrnula sa. Vedela, že na ňu nečakal z vlastného rozhodnutia. Ešte stále nevedela posúdiť, či mala prísť. Sama si nebola istá, či je v správnom rozpoložení, aby vypočúvala podozrivého.

„Ideme?“ nabádal ju Vjeran netrpezlivo.

Marija potrebovala čas na rozmyslenie. „Chvíľu tam ešte vydrží. Dáš si kávu, trochu vytriezvieš. Zatiaľ si všetko prejdem.“

„Ty mi fakt neveríš?“

„Vjeran, buď pôjdeme po mojom, alebo vôbec, rozumie si?“ povedala dôrazne, aby pochopil, že to myslí vážne.

„Marija, uvedomuješ si, že zo služobného hľadiska som tvoj nadriadený?“

Odmĺčala sa. Chvíľu si chcela zahryznúť do jazyka, no potom to z nej doslova vyletelo: „Na tvojom mieste by som nevyskakovala. Šéf ma zavolať. Netvár sa, že o tom nevieš. Snaží sa ťa zbaviť a ja ti celý čas kryjem chrbát.“

Vjeran vytreštil oči. Takto sa k nemu ešte nikdy nesprávala. Ani keď prišiel do práce na mol. Musel uznať, že má pravdu. Pristúpil na jej podmienky a posunul jej zápisnicu dopravných policajtov spolu so svojimi poznámkami.

Oprašovala sa. „Zišla by sa nám sprcha,“ navrhla, ale to už Vjeran vybehol po kávu.

Keď sa o niekoľko minút vrátil, bol stále netrpezlivý. „Tak čo, môžeme?“

Marija sedela na Vjeranovom mieste. Papiere, ktoré doteraz študovala, ostentatívne hodila k nemu. „Z tohto som sa veľa nedozvedela.“

„Policajt zo Slovenska prišiel na dovolenku s frajerkou. Tu ju zabil, telo bral naspäť domov. Čo viac potrebuješ?“

„Motív, spôsob, miesto,“ vymenúvala Marija.

„To vyťahujeme z neho. Technik mu už odobral vzorky, mŕtvu čaká pitva. Keď ho takto chytili, možno sa nám rovno prizná.“

Marija musela uznať, že z Vjeranových slov tento prípad naozaj znel jednoducho. Slová v tej chvíli neboli potrebné, súhlas jej vyčítal z pohľadu ako za starých čias.

„Tak poďme,“ vyštartoval k dverám.

„Sekundu,“ zastavila ho ešte raz.

„Čo ešte?“ obrátil sa k nej s nespokojným výrazom.

„Zabezpečil si tlmočníčku?“ spýtala sa Marija.

Vjeran len krútil hlavou. „Je na ceste. Idem sa pozrieť na vrátnicu, či už dorazila.“

Marija stála na mieste. Vyčítala si, že to prehnela. K ľuďom bola nepríjemná bežne, ale k Vjeranovi ešte nikdy.

20. novembra 2015

Malý prízemný domček blízko severného pobrežia v Splete patrilo manželom Jurišovcom. V ten deň, hoci bolo už dávno po ôsmej večer, zostával prázdny. Väčšinou o tomto čase Vjeran sedel pred televízorom a sledoval futbalový zápas, zatiaľ čo jeho žena čítala v kuchyni za jedálenským stolom knihu a popíjala vychladenú čiernu kávu s cukrom. Po dvoch kapitolách knihu vždy odložila a šla robiť spoločnosť mužovi. Namiesto knihy však na jedálenskom stole zostal položený rukou napísaný list.

Keď Vjeran prišiel domov, zamieril do kuchyne. Zbadal list, chytil ho do rúk. Už z prvých riadkov pochopil, že je to list na rozlúčku. Podlomili sa mu kolená, a tak si radšej sadol. Slová ako: „dávno sme sa jeden druhému odcudzili“, „spoznala som niekoho iného“ a „medzi nami je koniec“ ho bodali v srdci. Ako kompenzácia nepomáhali ani ospra-

vedlnenia v znení: „mrzí ma to“ alebo „nikdy som ti nechcela ublížiť“.

Vjeran položil list naspäť na stôl. Naďalej sedel v tichu. Zachvela sa mu spodná pera. Očakával slzy, no tie neprichádzali. Sanda mala pravdu, odcudzili sa jeden druhému už dávno. On ju však nikdy neprestal milovať. Ani keď ju znenávidel.

Nalial si rakiju.

Už dlho vedel, že si našla iného. A predsa s tým nič neurobil. Pozoroval ju, keď sa pripravovala v kúpeľni a klamala mu, že ide von len s kamarátkou. Čakal ju v posteli a bdel, keď si k nemu líhala neskoro. Radšej predstieral, že spí. Nespochybňoval ju, keď od milenca dostala drahý pár topánok a tvrdila, že ich kúpila od kolegyne.

Zmenilo by sa niečo, keby sa ozval? Keby jej to vykričal, nahneval by sa a možno by jej aj odpustil? Vedel by si ju ešte získať naspäť, ak by sa o to pokúsil, skôr ako odišla?

Vjeran hľadel do prázdna a uvedomoval si krutú realitu: Už bolo príliš neskoro, aby to napravil. Sanda bola navždy preč.

4. júla 2016

Po odobratí vzoriek ho presunuli do miestnosti určenej na vypočúvanie podozrivých a svedkov. Bolo mu jasné, do ktorej kategórie patril on. Toľkokrát sa ocitol na opačnej strane stola. Presne vedel, s čím si policajti oproti nemu sadnú. Buď sa z neho pokúsia vytiahnuť priznanie, alebo ho budú chcieť pristihnúť pri klamstve. Budú vychádzať z jednoznačného predpokladu viny. Presne tak by sa zachoval on, keby bol na ich mieste. Musí si ich získať. Bude s nimi spolupracovať.